

πὺς ἀκούω», «καθὼς λένε», ἢ «θεωρεῖται», ἢ καὶ τέ-
τοι, πού ὁ γ. Δάφνης τὸ θεωρεῖσε περιττό.

Τὸ ἴδιο γιὰ τὴ Γραμματικὴ τοῦ Κράτους. Λύγηνμα
εἶναι ἢ ποῖμα, γιὰ νῦλγα «μὲν ἄρεσε» ἢ «δὲ μὲν ἄ-
ρεσε»: Κάθε ἄλλο θὰ εἶπα σὸν γ. Δάφνη. Τὸ πολὺ -
πολὺ τῶς δὲ μὲν ἄρεσε ἢ ἰδέα νὰ βγάλλῃ ἀπὸ τώρα τὸ
Κράτος καὶ Γραμματικὴ.

Τέλος, γιὰ κάποιους συνεργάτες σου, πού φρίνον-
μα νὰ μῆλμα γι' αὐτοὺς τόσο ἀρνητικὰ καὶ ἀδικολό-
γητα, ὅσο δὲν τὸ συνεθίζω ποτέ. Ὁ γ. Δάφνης,
τὸ θυμοῦμαι πολὺ καλῶς - - - με ρώτησε :

« - Πῶς σὰς φάνηκε πού ὁ Ψυχῆρος βάζει καὶ σὰς
μὲ τὰ «θεώματα τοῦ Παινιασσοῦ»;

« - Λάθος!», τοῦ ἀποκοιθῆσαι γελῶντας. «Τὴ
στιγμὴ πού βάζει τὸν Α καὶ τὸν Β, κατὰ λάθος βάζει
μαζί τους καὶ μένα. Φαίνεται πῶς ὁ Ψυχῆρος ἔδεν
διαβάσει τίς χοιτιγές τοῦ Νοῦ α. Ἀλλοιότυνα θὰ
ἔσεν πῶς ὁ ἄν Α καὶ ὁ Β εἶναι θεώματα τοῦ Παινια-
σοῦ, δὲν εἶναι ἐγὼν ἢ ἄν εἶμαι ἐγώ, ὅν εἶναι καίτοι».

« - Μὰ καλῶς. Ξαναρώτησεν ὁ γ. Δάφνης, γελ-
ῶντας καὶ αὐτὸς. «δὲν εἶναι διαγνηματογραφῆσαι
ποητεῖς, χοιτιγοί: ...»

« - Τίποτα, τίποτα!», τὸν ἔκτονα, γελῶντας
περὶ σὸ ὅτερο.

Καὶ τράσαμε εὐθὺς στὸ γελαστό μας γ. Παινώτη.
Βλέπει λυγρόν, ἄσπονδε φίλε «Νοῦ α», πῶς ἄν
λείψουν οἱ χοιματιγές, ἔχειν πού μένει ἀπ' τὴν εἰκό-
να, δὲ μοιάζει καθόλου μὲ τὸ τραυματικό.

Γεῖά σου !

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

“Τ' ΟΝΕΙΡΟ,,

Λιάνα χογγή : Σὰν τὴ σκορπᾶς
φονὲς στοιγγές, βάδιες τριγγῶν
Ποὺ τίς διαλεῖς, καὶ πού τίς πᾶς
ὄλες τίς ὁμορφιές τοῦ ὄνειρου ;

Τὴ γοιὰ τὴ Βάβω μ' πού σκυφτὴ
μπρὸς στήν πεζούλα βοᾶδι-βοᾶδι
πρόσμενε, ὁ γῆλιος νὰ κοιμηθεῖ
γιὰ νᾶμπει ὁ γιὸς μὲ τὸ κοπάδι :

Τῆρα ἢ γιδούλα πῶς πηδαεῖ
πέτρα τὴν πέτρα πού σκαλῶνει
Βατομονογιές κορφολογάει
κάθε μορτούλας τ' ἀκροκλῶνι.

Πῶς ἄκουσα τὸν ἀργαλειὸ
τῆς Χάϊδος στὸ χαγιατί ἀπάνου;
Σ' ἄρπαξα μέσα μου σὲ ζλεϊκὸ,
μοσκούλα τοῦ δεντρολιβάνου.

Πλαγιές, λιβάδια, βοσκοτόπια,
τάπνιγε χορτο θραφερό.
Βρύση μου Μπάλσαμο σὰν τῶπα
τὸ κροσταλλένιο σου νερό !

Ἦρθα, μαρούλα μ', τὸ βορδάκι
τὸν τάφο σου γιὰ ν' ἀσπαστῶν
Οὔτε λιβάνι, οὔτε κροάκι,
καὶ τὸ κοιτῆλι σου σβυστό !

Κορφοῦλες, διάσελα καὶ ράχες,
χοιτιγία, ἀσῆμα εἶχαν γιομίσαι.
Κοιμαροῦτες περνᾶν οἱ Βλάχες
καὶ πᾶν στ' Ἀϊ-Λιά τὸ ρημοκλῆσι.

Τραπούλα νιόβω, ὅπως τὴν εἶδα,
ἀπ' τὰ καλῆδια γὰ ξαδγαίνει
Βλάχα ξανθιά, χαμαροφούδα,
χοιτιγῶντας τ' ὁμορσο λεγέει.

Κ' ἔτσι ἔπαινον φιλεῖ ὁ τραυλῆτης
παρὸν-ποικνὸ γλῆκερὰ λαλεῖ,
τὸ πρῶτο μοῦδιωκε φιλεῖ τῆς
μέσ' στέγ' ἀσπαστέστη σπηλιά.

Λαγοκοιμήθηκα μιὰ σιάλα
ζ' ἤρθες γὰ μέ πλανήεις, λάμμα!
Σὲ κενηγῶ δορυμὴ πηλάλα
στοῦ βάτου ἐκτῆς τῆς τὸ πλοζάμμα.

Στὲς καλαμιές σου, ποταμὲ μου,
βόγγους ἀγορίζησα καὶ ἀντάρα.
Νᾶταν τὸ φύσμημα τ' ἀνέρον,
γιὰ τοῦ στοιχειοῦ κάποια λαχτάρα ;

Τὴ μὲ ξιπνᾶς μὲ προσταγή,
διάνω στοιγγή: Πνίξαι, βορδάσων!
Τὴ γὰ τὴν κἀνὼ τέτοια αἰγῇ,
μαζοῖα ἀπ' τὸ θροῖσμα τοῦ δάσων :

Σόφω

ΛΑΥΡΑΣ

ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Τοῦ Π. Ἰακωβίδη

Ἦκον πού νὰ εἰσέλθω ἀνασταίντας
μὲ τὸ ζωοστήρι σου, τὸ μαζοῦ γαῖδι
καὶ σὸν πίνακα ξύσει καὶ τίς δύνει
μὲ τὴν ἔμπνευσή σου καὶ τὴν ἀποδῇ,
Ζωγράφε, σὸ ἐργαστήρι σου δὲν μὲ λήγει,
διπλὴ ὁραση μὲν γάρον μὲν μυστικὴ σελή...
Τῆς σελήνης σου ἐποταμικὴ καὶ τοῦ χειμῶνος βοήθα
τέσσαρα πηλῆματα : Ἰσάν, Φῶς, τὸ Χρῶμα, τὴ Γραμμὴ
Κι' ἀνέντα στήν ἐσθὴ σιωπῇ τοῦ ἀπόμερου ἀπὸ τῶν
καὶ πού πού ἀπ' τὴν πράσινη τῆς φέτης ὁμορφί,
εἶδα ἔσαν νόμο χωριστό, τὸ πρῶτο τοῦ ἀνθρώπου
Ξαναφρεμένα ἐπέμενα, γινεχὴ σὴ ζωγραφιά.
Κ' εἶπα: Πατέρα βοήθα με, καὶ ἐγὼ νὰ τραγοῦν
καθὼς τοῦ μπορεῖς καὶ ζωγραφίζεις.
Στὸ λόγο ἐγὼ νὰ νεβερωῦ τὸ αἶμα, ὡς μέσα εἶδα
τὰ χρώματα, ζωγράφε, δρίζεις.

Φεβράριον 17 1920

ΑΙΑΝ Μ. ΙΑΚΩΒΙΔΗ